Wychodzi raz w tygodniu. *Porto opłacone ryczałtem.*

ROK XVIII. Kraków, dnia 19 stycznia 1935. Nr. 3.

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ

Ważniejsze różnice między dotychczasowemi a nowemi przepisami celnemi.

W związku z wejściem w życie w dniu 30 października 1934 r. prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 roku) i przepisów wykonawczych do tego prawa (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 820 z 1934 r.), Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę na niektóre ważniejsze postanowienia nowych przepisów, różniące się lub niemające odpowiednika w dotychczasowych przepisach celnych.

Używany w niniejszym okólniku skrót pr. c. oznacza „prawo celne", skrót p. w. oznacza „przepisy wykonawcze do prawa celnego".

1) Opłaty manipulacyjne (art. 15 pr. c. i § 9 p. w.).

Wolne od cła: węgiel kamienny, brunatny, torfowy, brykiety, koks i torf zwolnione są od opłaty manipulacyjnej, jeżeli przywożone są przez porty polskiego obszaru celnego (§ 9 c p. w.).

2) Akcydencja (art. 15 pr. c. i § 10 p. w.).

Akcydencję pobiera się tylko od towarów podlegających cłu (tak przywozowemu jak i wywozowemu) i zgłaszanych na piśmie w sposób ogólny lub z urzędu po upływie terminu ustalonego do zgłoszenia towarów. Towary wolne i zwalniane od cła oraz towary zgłaszane ustnie, chociażby podlegały cłu, są wolne od akcydencji.

3) Zwolnienie od cła (art. 22 pr. c. i § 15 i 16 p. w.).

a) Wolne są od cła towary objęte jednym dokumentem odprawy, jeżeli cło nie przekracza 0,20 zł. (§ 15 do p. 12 p. w.).

b) Paragraf 16 do p. 1 p. w. określa pojęcie podróżnego i ustala nieco szerszy zakres ulg dla podróżnych przybywających z zagranicy.

c) Wagę wolnych od cła próbek owoców suszonych podwyższono do 350 kg. Próbki mogą otrzymywać bez cła również zamieszkali na polskim obszarze celnym agenci i przedstawiciele firm zagranicznych (§ 16 do p. 9 p. w.).

d) Rzeczy przesiedlenia mogą być zwalniane od cła, jeżeli przywożone są przynajmniej po rocznym pobycie zagranicą. Zwolnione od cła rzeczy przesiedlenia nie mogą być w zasadzie odstępowane osobom trzecim w ciągu 2 lat. Strona powinna złożyć w urzędzie celnym zobowiązanie, że nie odstąpi tych rzeczy (§ 16 do p. 14 ust. 6 p. w.).

e) Dla wypraw ślubnych stosuje się analogiczny warunek o nieodstępowaniu zwolnionych od cła przedmiotów wyprawy ślubnej w ciągu 2 lat. Wyprawa ślubna może być zwolniona od cła w ciągu 1 roku od daty zawarcia związku małżeńskiego. Poświadczenie stwierdzające, że przywożone przedmioty stanowią wyprawę ślubną małżonki, powinno być uwierzytelnione w sposób analogiczny, jak przy rzeczach przesiedlenia (§ 16 do p. 15 p. w.).

f) Art. 22 ust. II p. 23 i 24 pr. c. przewiduje zwolnienie od cła blankietów tryptyków i książeczek z przepustkami granicznemi, biletów zagranicznych przedsiębiorstw przewozowych i t. p.

g) Art. 22 pr. c. nie zawiera postanowień co do zwolnienia od cła przedmiotów dla zbiorów muzealnych, ponieważ zwolnienia te przewiduje poz. 1275 taryfy celnej przywozowej.

h) Prawo celne i p. w. nie obejmują zwolnienia od cła opakowań, ponieważ sprawa ta jest uregulowana rozporządzeniem o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej i przepisami wykonawczemi do tego rozporządzenia.

4) Uprawnienia urzędów celnych co do zwalniania od ograniczeń przywozowych (art. 30 ust. 7 pr. c.).

Paragraf 27 p. w. zawiera zakres kompetencji urzędów celnych co do zwalniania w niektórych przypadkach towarów od ograniczeń przywozowych.

5) Dostawienie towarów do urzędu celnego (art. 31 pr. c. i § 28 ust. 6 — 8 p. w.).

Faktyczne dostawienie towarów do urzędu celnego zgłasza przewoźnik przez wręczenie urzędowi celnemu dokumentów wstępnych. Na dokumentach wstępnych urząd celny notuje datę przyjęcia; od daty tej rozpoczyna się bieg terminu dla zgłoszenia towarów.

6) Ewidencja niektórych towarów sprowadzanych z zagranicy (art. 34 pr. c. i § 31 p. w.).

Przepis ten będzie miał zastosowanie po ogłoszeniu listy towarów podlegających ewidencji.

7) Deklaracja celna nadawcy (art. 35 pr. c. i § 32 p. w.).

Deklaracja celna nadawcy wymagana jest tylko w jednym egzemplarzu. W ruchu morskim deklarację celną nadawcy zastępuje odpis konosamentu; w ruchu powietrznym deklaracja celna nadawcy może być zastąpiona odpisem listu przewozowego, jeżeli zawiera dane wymienione w art. 35 ust. 1 pr. c.

8) Zgłoszenie towarów do odprawy celnej (art. 36 pr. c. i § 33 p. w.).

Zgłoszenie towarów do odprawy w granicach urzędach celnych I i II klasy, z wyjątkiem morskich, lotniczych i drogowych II klasy, powinny nastąpić nie później niż w ciągu 10 dni po dniu przyjęcia przez urząd celny dokumentów wstępnych.

Dalszy ciąg na str. 11-tej.

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ.

Rok XVIII. **Kraków, dnia 19 stycznia 1935** **Nr. 3.**

Cena abonamentu:

Abonament kwartalny	4 zł
„ półroczny	8 zł
„ roczny	16 zł

Prenumeratę i ogłoszenia przyjmują wszystkie biura dzienników i ogłoszeń

Godziny urzędowe Redakcji od 6 do 7 wiecz. Rękopisów Redakcja nie zwraca.

Redakcja i administr. **Kraków, Grodzka 43.** Telefon Nr. 132-67

Konto P. K. O. Nr. 400.342.

Ogłoszenia:

Wiersz milim. 1 szp. na okładce	40 groszy
Wiersz milim. 1 szp. na I str. okładki	60 groszy
Wiersz milim. 1 szp. w tekście	60 groszy

Cała strona okładki Zł 200 Pół strony okładki Zł 100 Ćwierć strony Zł 50 Ósma strony Zł 25

Cała strona w tekście Zł 450, Pół strony Zł 230 Ćwierć strony Zł 120 Jedna ósma strony Zł 60

Echa tygodnia.

Coraz częściej wentyluje się ostatnio kwestję konkurencji t. zw. sklepów fabrycznych, t. j. zakładów handlowych, tworzonych przez fabryki dla celów bezpośredniej sprzedaży wyprodukowanych towarów konsumentom. Jest rzeczą jasną, że tego rodzaju sklepy stanowią dotkliwą konkurencję dla istniejących zakładów handlowych. Dlatego też wiadomość o zorganizowanej akcji stowarzyszeń kupieckich, mającej na celu przeciwdziałanie systemowi zakładania przez fabryki własnych sklepów zasługuje na poparcie czynników rządowych.

Przemysł fabryczny, zakładając własne sklepy, popełnia niewątpliwie ten sam błąd, co i organizacje rolnicze, usiłujące wykazać, że ciężka sytuacja rolnic-

twa została w pewnej wielkiej mierze spowodowana wysokiemi kosztami pośrednictwa. Wiek XX. jest wiekiem szeroko rozgałęzionej racjonalizacji metod gospodarowania. Wszystko odbywa się teraz pod kątem zmniejszenia wysiłków do minimum dla osiągnięcia maksimum wydajności. Maszyna zastępuje pracę ludzką, maszyna pokonuje czas, maszyna pokonuje przestrzeń. Znika szereg łańcuchów w procesach gospodarczych. Dlaczegóżby — tak rozumują przemysłowcy, zapatrzeni w ideał doskonałej racjonalizacji pracy — nie dało się usunąć również łańcucha pośrednictwa między konsumentem a producentem? I panowie producenci — obojętnie, czy rolniczy czy też przemysłowi — obliczają sobie już teraz, że można będzie wyeliminować kupca z obrotu gospodarczego między producentem a konsumentem i podzielić się zyskiem kupca. Poco ma kupiec zarabiać? — myślą sobie producenci — skoro koszty pośrednictwa podrażają towary, na czem cierpi zarówno producent, jak i konsument. Gdyby zatem można było usunąć kupca i zagarnąć jego zysk, to wszystkie towary potaniałyby, wzrosłaby produkcja i konsumcja i ożywiłyby się obroty gospodarcze kraju, a zatem pracę znaleźliby również i ci kupcy, którzy naskutek tego procesu eliminacyjnego straciliby chwilowo pracę i zarobek.

Otóż pogląd ten jest całkowicie mylny. Kupiec jest bowiem nieusuwalny z procesu wymiany gospodarczej. Nie można sobie wyobrazić gospodarstwa społecznego bez udziału kupca. Przebieg gospodarstwa społecznego kraju dzieli się na dwa okresy: na okres inflacyjny i na okres deflacyjny. W okresie inflacyjnym (nie musi to być inflacja walutowa, lecz może być i inflacja kredytowa) wzrastają ceny towarów i spada wartość pieniądza. Towarów jest mniej, aniżeli pieniędzy, czyli — towary są poszukiwane. Konsument szuka dostawcy. Z drugiej zaś strony producent nie szuka konsumenta, ponieważ szkoda mu na to czasu. Każdą chwilę czasu i każdą jednostkę energji pragnie on obrócić na cele zwiększenia produkcji, ponieważ produkcja jest niewystarczalna w stosunku do potrzeb konsumcji. Na produkcji zarabia on zatem więcej, aniżeli na szukaniu konsumentów. Nie spieszy się on ze sprzedażą towarów, ponieważ towary drożeją, a zatem im później je sprzeda, tem więcej zarobi na nich i im więcej ich wyprodukuje, tem większy będzie jego zysk. W okresie inflacyjnym producent myśli wyłącznie o produkcji i nie interesuje się konsumentem. Konsument musi zatem sam szukać producenta, a ponieważ nie zna ani źródeł dostawców, ani też najtańszych cen, przeto woli zapłacić pewne koszta jakiemuś czynnikowi, aby ten wynalazł te źródła i dostarczył mu towaru dobrego i taniego. Czynnikiem tym jest kupiec, który odszukuje dostawcę i zbliża go do konsumenta. Kupuje on towary hurtowo i z tego tytułu dostaje odpowiednie rabaty, czyli dostaje wynagrodzenie za swe koszty od producenta, a prócz tego dolicza sobie do ceny pewien procent, czyli dostaje drugą część wynagrodzenia od konsumenta. Widzimy zatem, że w okresie inflacyjnym kupiec jest czynnikiem niezbędnym.

Jeszcze bardziej niezbędnym jest kupiec w okresie deflacyjnym, a zatem w okresie takim, jaki obecnie przeżywamy. W tym bowiem okresie towary tanieją, dlatego, bo ich jest za dużo, a pieniądz drożeje dlatego, bo go jest za mało. Producent szuka konsumenta, a więc odwrotnie jak w okresie inflacyjnym, kiedy konsument szukał producenta. Konsumentowi zaś nie zależy na szybkiem zakupieniu towaru, ponieważ wie on, że im później kupi towar, tem mniej za niego zapłaci. Producent chce zatem jak najszybciej sprzedać towary, a konsument chce jak najpóźniej je kupić. Producent szuka zatem kupca, któryby wyszukał konsumenta i to konsumenta, który płaci zaraz i dobrze. W okresie inflacyjnym kupiec szukał producenta dla konsumenta, zaś w okresie deflacyjnym kupiec szuka konsumenta dla producenta.

Czasy są ciężkie. Konsumentów jest mało, względnie siły konsumcyjnej jest za mało. Podatki, nakładane na handel są bardzo wielkie, wskutek czego rośnie koszt pośrednictwa. Wysoki stosunkowo koszt pośrednictwa wywołuje wrażenie, jakoby zyski kupiectwa były wysokie. To daje producentom i pewnym kołom konsumentów powód do myślenia, że skoro wyeliminują kupca, to zyski przypadną po połowie producentom i konsumentom.

Pogląd ten jest zgruntu fałszywy. Po pierwsze dlatego, bo jeżeli kupcy nie będą płacili podatków, to ciężar podatkowy produkcji wzrośnie o odpowiedni procent, dla wyrównania strat z powodu ubytku płatników kupieckich. Powtóre zaś dlatego, bo jeżeli sprytny i obrotny kupiec, który ponosi osobiste ry-

zyko gospodarcze na przedsiębiorstwie wyszukiwania konsumentów (w dzisiejszym okresie) i konsumentów tych nie może znaleźć, to nie znajdzie ich napewno urzędnik, pracujący tylko ograniczoną liczbę godzin dziennie i zainteresowany tylko w otrzymaniu swej pensji. Nie znajdzie ich ciężki aparat biurokratyczny z dziesięcioma dyrektorami i tyluż wicedyrektorami, z kosztownemi biurami, ładnemi urządzeniami i stosem papierków biurokratycznych. W gruncie rzeczy wielkie biura wielkich zakładów przemysłowych nie różnią się wiele od biur urzędów państwowych. Natura urzędnicza jest wiecznie ta sama, obojętnie, czy będzie ona w urzędzie publicznym, czy też w urzędzie prywatnym, za jaki uważać należy każdy sklep fabryczny, zainteresowany przedewszystkiem w pensjach dla personalu a później dopiero o rentowności.

Jeszcze w sprawie ulg
w spłacie zaległości podatkowych.

W Nrze 41 „Przeglądu Kupieckiego“ z roku 1934 zwróciliśmy uwagę na konieczność wnoszenia **indywidualnych** podań o ulgi w spłacie zaległości podatkowych. Niestety wielu płatników, którzy „Przeglądu“ nie czytali, nie zastosowało się do tego, a inni tego nie uczynili w błędnem przekonaniu o braku obowiązku po temu. Zachodzi więc konieczność uproszenia Ministerstwa Skarbu, by wydało odpow. zarządzenie, któreby umożliwiło wszystkim innym zainteresowanym „restantom podatkowym“ korzystanie z dobrodziejstwa okólnika o ulgach.

Krakowskie Stowarzyszenie Kupców zwróciło się do miarodajnych czynników z przedstawieniem w tej sprawie przytaczając motywy, które w wyciągu poniżej cytujemy.

Zasadnicze rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 25. XI. 1933, o ulgach w spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. Nr. 94 poz. 731 z r. 1933) przewiduje w § 8, iż „...płatnikom umarza się **z urzędu** 1/4 część zaległości i t. d. . . .“ Natomiast w krótkim okólniku dodatkowym z dnia 3. I. 1934 (Dz. U. Min. Skarbu Nr. 3 poz. 24/1934) znajduje się wyjaśnienie (?), że „. . . ulgi udzielać należy tylko na **indywidualnie** wnoszone podania . . .“

Szeroki ogół nie był należycie poinformowany o tej zmianie, gdyż prasa, — z której wszak laik czerpać może wiadomości w tej dziedzinie — szeroko interpretowała rozporządzenie **zasadnicze,** z którego płatnik dowiedział się, że już urząd skarbowy we właściwym czasie doręczy mu wyciąg zaległości i rozłoży je na odpowiednie raty. Co więcej, były urzędy, które istotnie takie pisma wystosowały do płatników, tak, iż utarła się w społeczeństwie opinja, że sprawę ulg załatwią we własnym zakresie urzędy, a rzeczą płatnika jest wyczekiwanie odnośnej decyzji. Nie wiedział i nie mógł wiedzieć przeciętny podatnik, nie czytający pilnie Dzienników Urzędowych Ministerstwa Skarbu, iż w styczniu ukazał się okólnik, tak radykalną zmianę wprowadzający. O tem wiedzieli conajwyżej adwokaci i urzędnicy skarbowi, lecz do szerokiego ogółu wiadomość ta nie dotarła. Tem się tłumaczy przyczyna, dla której poważna ilość płatników nie wniosła indywidualnych podań, tembardziej, że

w cyt. okólniku wogóle nie było podane, **do jakiego terminu** podanie takie wnieść należy.

Obecnie Urzędy Skarbowe przystąpiły do bezwzględnego ściągania zaległości z przed 1 października 1931 r., a dodatkowo wnoszone podania nie bywają brane pod rozwagę, gdyż Urzędy zasłaniają się jakąś „instrukcją wewnętrzną“ Izby Skarbowej, która rzekomo wyznaczyła jako ostatni termin wniesienia podań — wedle jednych — dzień 15 grudnia 1934 r. a — wedle innych — 31 grudnia 1934 r. Na tle tem powstają nader poważne, ujemne skutki materjalne, płatnicy pozbawieni zostają — na skutek swej nieświadomości — poważnych ulg podatkowych i w niwecz obróconą bywa tendencja Pana Ministra Skarbu udzielenia tej ulgi.

Prócz tego istnieją grupy płatników, które działały w najlepszej wierze, nie wnosząc podań. — Dla przykładu wymienimy najczęstsze wypadki:

1) Płatnik wniósł przed 2—3 laty podanie o umorzenie podatków zaległych. Po przeprowadzeniu dochodzeń, Urząd zastanowił kroki egzekucyjne, stwierdziwszy ciężkie warunki materjalne restanta i **zawnioskował umorzenie zaległości.** Akta sprawy nie zostały jednak w owym czasie przesłane Izbie Skarbowej do załatwienia względnie Izba po dziś dzień sprawy nie załatwiła. Płatnik taki, wiedząc o postawieniu przez Urząd przychylnego wniosku, **w czem utwierdził go fakt zastanowienia kroków egzekucyjnych,** nie mógł się spodziewać, że zaległość jest umorzona i nie mógł przypuszczać, że należy obecnie prosić o coś całkiem innego, t. j. o ulgę przez rozłożenie tych zaległości na raty.

2) Płatnik wniósł odwołanie od wymiaru podatkowego za np. rok 1929. Odwołanie do dziś dnia nie zostało załatwione, względnie spoczywa w aktach urzędowych **(znamy konkretne wypadki, które w razie potrzeby możemy przytoczyć).** Urząd, wzgl. Komisja szacunkowa — po rozpatrzeniu odwołania — tymczasowo i bez ograniczenia terminowego ograniczyła kwotę podatkową, uzależniając ewentualną dopłatę różnicy od rozstrzygnięcia Komisji Odwoławczej. Komisja ta jednak do dziś dnia żadnej uchwały nie podjęła, egzekucja przez kilka lat była zastanowioną, więc płatnik mógł zapomnieć o grożącej mu ewent. dopłacie, wzgl. być przekonanym, że sprawa została dlań przez II. Instancję przychylnie załatwioną, lecz odnośnego uwiadomienia nie otrzymał. Utwierdził go w tem taki niewątpliwy objaw, jakim jest wstrzymanie kroków egzekucyjnych.

3) Rekurent dopiero w r. 1935 otrzyma zawiadomienie Komisji Odwoławczej o niepomyślnym dla niego wyniku rekursu, skutkiem czego powstaje obowiązek zapłacenia dopiero w roku 1935 pewnej sumy, której zapłata do czasu prawomocności wymiaru była wstrzymana. Nie może więc skutecznie prosić o udzielenie ulg, gdyż przekroczył termin prekluzyjny **(czy nie porządkowy?!)** dla wniesienia podania.

4) Dawniej przedsiębiorstwo prowadzone było przez dwóch spólników pod dwuosobową firmą. Przedsiębiorstwo zostało zlikwidowane, towary wysprzedane. Jeden z tych wspólników po upływie szeregu lat założył nowe przedsiębiorstwo pod własnem nazwiskiem, przekonany, że zaległości owej zbankrutowanej firmy zostały z powodu nieściągalności umorzone. Obecnie każdy z nich jest solidarnie odpowiedzialny za całą zaległość nieistniejącego już przedsiębiorstwa i nawet nie może korzystać z ulgowej zapłaty wobec niewniesienia przed 15 czy 31 grudnia 1934 r. odp. podania, gdyż nie wiedział i nie mógł przypuszczać, że tak stara i podówczas nieściągalna należność jeszcze pokutuje w księgach Kasy skarbowej.

5) Punktualni płatnicy, którzy od szeregu lat płacą podatki bieżące otrzymują nagle upomnienia na zaległości czyto za jakieś „ogonki“, t. j. drobne części dawnych należności czy też z tego powodu, że — co się dopiero teraz okazuje — wpłacane sumy zostały dodatkowo zarachowane nie na kapitał, lecz na odsetki, grzywny i t. d.

Gdy więc zachodzi obawa, że ten sposób ustosunkowywania się władz skarbowych do okólnika Ministerstwa Skarbu nietylko nie przyczyni się do ulżenia doli tych najuboższych podatników, lecz przeciwnie, pogłębi dotychczasową ruinę majątkową setek płatników i wywoła ich rozpacz miast wdzięczności, zachodzi konieczność stwierdzenia czy istotnie Ministerstwo Skarbu zarządziło przymus wnoszenia indywidualnych podań o ulgi, zakreślając termin — jako prekluzyjny — dzień 15 czy 31 grudnia 1934 r. Na wypadek, gdyby istotnie tego rodzaju zarządzenie wydanem zostało, należałoby uzyskać interpretację liberalną, że w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, a w szczególności w wypadkach wyżej poru-

szonych, należy dodatkowo merytorycznie rozpatrzeć i załatwić wniesione po tym terminie podania.

Uwzględnienie tej prośby leży w ramach możliwości o tyle, że rozp. Ministra Skarbu przewidziało, iż restant podatkowy dopiero wtenczas traci prawo do tych ulg, jeżeli nie zapłaci w terminie 2 (dwóch) rat. Skoro zatem jedna, t. j. pierwsza rata przypadła na okres do 31 grudnia 1934 r., a druga rata przypada na okres do 31 marca 1935 r. przeto — w razie uwzględnienia tego słusznego dezyderatu — płatnicy będą mogli spełnić warunek, t. j. przed 31 grudnia będą mogli wpłacić 2 raty (dwie) — a w przyszłości wpłacać przypadające raty w odpowiednich terminach przewidzianych rozporządzeniem.

DR. SALOMON STAMLER.

O terminach składania zeznań podatkowych i płatności podatków.

Obowiązująca od 1 października 1934 ordynacja podatkowa z dnia 15 marca 1934 (Dz. U. Rz. P. Nr. 39 poz. 346) oraz wydane do niej rozporządzenie wykonawcze z dnia 19 września 1934 (Dz. U. Rz. P. Nr. 91 poz. 821) wprowadzają nowe terminy:

a) składania zeznań dla wymiaru podatku przemysłowego od obrotu i podatku dochodowego — oraz

b) płatności podatków.

Ponieważ te terminy już obowiązują (art. 212 § 1 ord. podatk. i § 122 rozp. wykon.) przeto dla ułatwienia podatnikom orjentacji ogłaszamy dotyczące przepisy i terminy, zebrane i ułożone dla przejrzystości w 2 poniższych tabelach, które podatnicy winni sobie zapamiętać.

Ad a) Art. 75 ord. podatk. wyznacza do składania zeznań dla wymiaru podatku **przemysłowego od obrotu i dochodowego** terminy, wymienione w nastę-

pującej tabeli Nr. 1.

Tabela Nr. 1.

Oznaczenie podatników	Termin składania zeznań
osoby fizyczne i spadki wakujące	1 marzec
osoby prawne	1 czerwiec

Zwracamy uwagę podatników na okoliczność, że terminy do składania zeznań — jak wynika z powyższej tabeli — są **identyczne** dla obu podatków, przemysłowego od obrotu i dochodowego, podczas gdy dawniejsze przepisy wyznaczały **odmienne terminy** (przemysłowy — do 15 lutego, dochodowy — do 1 marca, prolongowany przeważnie od 1 maja).

Ad b) Wedle art. 103 § 1 ord. podatk. wymierzone podatki oraz zaliczki na poczet tych podatków płatne są w terminach oznaczonych w poszczególnych ustawach podatkowych, atoli po myśli art. 103 § 4 ord. podatk. Minister Skarbu ma prawo przesuwania oznaczonych w tych ustawach terminów płatności podatków.

Korzystając z tego uprawnienia Minister Skarbu w § 82 cyt. rozp. wykon. przesunął terminy płatności niektórych podatków, wskutek czego obowiązują **od dnia 1 stycznia 1935 r.** terminy, wymienione w następującej tabeli Nr. 2:

Tabela Nr. 2.

Rodzaj podatku	I. rata	II. rata	III. rata	IV. rata	Różnica (reszta)	Uwagi
gruntowy	30/4	30/11				
od nieruchomości	30/4	31/7	31/10	31/1		raty kwartalne określone są oddzielnie za każdy kwartał w nakazie (art. 8. pod. nier.)
od lokali	30/4	31/7	31/10	31/1		raty kwartalne wynoszą 1/4 cz. podatku (art. 6. podatek od lokali.)
od placów budow.	30/4	31/7	31/10	31/1		
przemysłowy od obrotu	15/6	15/8	15/10	15/2	31/5	zaliczki kwartalne wynoszą 1/5 cz. kwoty podatku, wymierzonego za ub. r. kal. (art. 36. ust. 2 pod. prz.)
przemysłowy od obrotu w większych przedsiębiorstwach.	należy wpłacać zaliczkę w wysokości podatku, przypadającego od obrotu, osiągniętego w ubiegłym miesiącu do dnia 15-go następnego miesiąca.				31/5	obowiązek ten ciąży na przedsięb. I. i II. kat. handl. oraz I.—V. kat. przemysł. spółkach i przedsięb. obowiązanych do publicznego ogłaszania sprawozdań (art. 36. ust. 1. podatek przemysłowy.)
dochodowy (Dz. I.) osoby obowiązane do składania zeznań	1/3 1/6				15/9	osoby fizyczne i spadki wakujące osoby prawne — przedpłata wynosi połowę podatku
dochodowy (Dz. I.) inne osoby					15/9	
wojskowy	jak podatek dochodowy (Dz. I.)					termin ten dotyczy tylko podatku pobier. w formie dodatku do podatku dochodow.
dochodowy (Dz. II.) z tytułu różnicy	15/4	15/6	15/9	15/12		podatek ten płacą osoby, pobierające wynagrodzenie od różnych służbodawców (art. 45. pod. doch.)
dochodowy (Dz. II.) od uposażeń służbowych, emerytur.	w terminie 7 dni po upływie miesiąca kalendarzowego, w którym nastąpiła wypłata przez służbodawcę					podatek ten potrącają z uposażeń (przy każdej wypłacie) i wpłacają do kasy skarbowej służbodawcy (art. 44. pod. doch.)
świadectwa przem. i karty rejestrac.	31/12					należy je nabywać w miesiącach listopadzie i grudniu, poprzedzających rok podatkowy (art. 27 pod. przemysł.)

Wszystkie powyższe terminy są **końcowe,** wobec czego złożenie zeznań i zapłatę podatków winne się uskutecznić przed ich upływem.

KUPIECTWO A WOJNA „POMARAŃCZOWA“.

Pod wpływem komunikatów prasowych uciera się w bezkrytycznej opinji sfer konsumenckich, jakoby kupcy chcieli na imporcie pomarańcz hiszpańskich zrobić „kokosowe interesy“, przez co w niwecz obracane są dążenia sfer miarodajnych w kierunku potanienia tego artykułu. — W związku z tem odbyło się **we czwartek 17-go b. m. w lokalu Krakowskiego** Stowarzyszenia Kupców zebranie kupców drobnych i hurtowych, celem zajęcia stanowiska w tej życiowej dla nich sprawie. W zebraniu tem wzięli udział przedstawiciele prasy krakowskiej. W toku dyskusji nad **tą sprawą okazało się, iż kupcy albo wogóle nic przy** sprzedaży pomarańcz hiszpańskich nie zarabiają, albo tylko tak nieznaczne kwoty, iż żadną miarą nie może być mowa o jakiejś chęci wzbogacenia się. W szczególności przedstawiciel **hurtowników** przedstawił następującą, na konkretnych dowodach z faktur i t. p. opartą kalkulację:

1) cena brutto 1 kg. pomarańcz przy około **15% tarry na skrzyni na aukcji w Gdyni**	**zł. 0.90**
2) prowizje aukcji owocowej (3—4%) . .	zł. 0.03
3) fracht z Gdyni do Krakowa, jako przesyłka zwykła od 1 kilograma	zł. 0.10
4) dopłata do frachtu przy pociągu osobowym 50% celem przysp. transportu tow.	zł. 0.05
5) opakowanie zimowe wagonu (dla ochrony przed zmianami atmosferycznemi) .	zł. 0.02
6) załadowanie do wagonu, od 1 kg. . .	zł. 0.01
7) konwoj. wagonu z Gdyni do Krakowa	zł. 0.02
8) zwózka towaru, akcyza, ajencja, kolej.	zł. 0.02
9) pozwolenie przywozu	zł. 0.02
10) koszta podróży, telefony, telegramy . .	zł. 0.01
11) podatek obrotowy i opłaty stemplowe .	zł. 0.02
12) manco	zł. 0.01
Razem . .	zł. **1.21**

Tyle kosztuje hurtownika 1 kg. pomarańcz. — Sprzedaje je zaś po 1.25 zł. za kg., a więc z 3% **(trzechprocentowym)** zyskiem.

W ten więc sposób rozwiewa się fikcja o nadzwyczajnej zachłanności **hurtowników.**

A teraz **detaliści:**

1) cena zakupu u hurtownika	zł. 1.25
2) manco na tarze (różnica między tarą 15% a rzeczywistą wagą skrzynki)	zł. 0.03
3) manco z tyt. zepsutych pomarańcz, niedość szybko w drobnym handlu sprzed.	zł. 0.02
4) dostawa do sklepu z magazynu hurtown.	zł. 0.01
5) manco przy wadze częściowej podczas drobnej sprzedaży oraz opakowanie . .	zł. 0.02
Razem . .	zł. **1.33**

A więc, gdyby kupiec detaliczny musiał sprzedawać wedle cen ustalonych na 1.30 zł., natenczas musiałby do każdego kilograma z własnej kieszeni dopłacić po 3 gr.

W ten więc sposób rozwiewa się przy naświetleniu cyfrowem pogłoska o wzbogacających się sklepikarzach.

Miejmy nadzieję, że w najkrótszym czasie sfery miarodajne uzgodnią kwestję ustalania cen na pomarańcze hiszpańskie zarówno dla hurtowego, jakoteż detalicznego handlu na podstawie uwzględnienia kalkulacji cen przy godziwym, uczciwym zysku.

Kronika.

UNIEWAŻNIENIE WYBORÓW DO WYDZIAŁU KRAK. STOWARZYSZENIA KUPCÓW.

Reskryptem z dnia 15. I. 1935 L. B. II. 1.625/34 zawiadomiło Starostwo Grodzkie w Krakowie Zarząd Krak. Stowarzyszenia Kupców, iż na skutek zażalenia kilku członków, uchwały powzięte przez Walne Zgromadzenie **uznało za nieważne, z powodu zaszłych usterek formalnych przy akcie wyborczym.**

Na skutek tego zarządzenia, będzie w najbliższem czasie zwołane Walne Zgromadzenie celem ponownego dokonania wyboru 12 członków Wydziału Stowarzyszenia.

NABYWANIE ŚWIADECTW PRZEMYSŁOWYCH DO 15 b. m. BEZ ORZECZEŃ KARNYCH.

Ustawowy termin nabycia świadectw przemysłowych na rok 1935 minął z dniem 31 grudnia 1934 r. W terminie tym jednak tylko około 60 proc. przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych wykupiło świadectwa.

Organizacje gospodarcze wystąpiły do władz skarbowych z wnioskiem o zastosowanie w drodze wyjątku ulgi w tem znaczeniu, aby dla płatników, którzy nabędą świadectwa przemysłowe lub karty rejestracyjne do dnia 15 stycznia 1935 nie sporządzano orzeczeń karnych. Jak wiadomo, za niewykupienie świadectwa przemysłowego wogóle, względnie za wykupienie go po terminie grozi grzywna w wysokości 1 do 20-krotnej kwoty, należnej za świadectwo.

Jak się dowiadujemy, władze skarbowe uwzględniły postulat kół gospodarczych. Przy nabyciu świadectw przemysłowych w terminie do 15 bm. doliczane są tylko odsetki za zwłokę w wysokości 1 proc. miesięcznie, przyczem odsetki liczone są za cały miesiąc.

UPADŁOŚĆ SPÓŁDZIELNI „STOK".

Dnia 20 stycznia 1935 r. upływa termin wnoszenia do Sądu Okręgowego w Krakowie zgłoszeń pretensyj przez wierzycieli „Stoku".

Niezgłoszenie w powyższym terminie powoduje dla wierzycieli przykre konsekwencje.

Wzór zgłoszenia pisemnego wyłożony jest do przeglądu w Sekretarjacie K. S. K.

W związku z wyznaczoną przez Sąd Okręgowy audjencją rozpoznawczą na dzień 29 stycznia 1935 r. **zwołuje Komitet Wierzycieli zebranie w niedzielę dn. 20 b. m. o godz. 11-tej przedpołudniem do sali Krak. Stow. Kupców, dla uzgodnienia i zajęcia jednolitego stanowiska na sądowej audjencji.**

Obecność wszystkich wierzycieli konieczna!

KOMITET WIERZYCIELI.

PRZYWÓZ TOWARÓW Z RUMUNJI.

Izba przemysłowo-handlowa w Krakowie zwraca uwagę firm zainteresowanych, że w myśl zawartego ostatnio układu handlowego polsko-rumuńskiego, obrót towarowy między Polską a Rumunją odbywać się może w drodze kompensaty.

W związku z tem, zostały wyznaczone dla pewnych artykułów kontyngenty przywozowe. Listę tych artykułów przeglądnąć można w biurze Izby przemysłowo-handlowej w godzinach urzędowych.

Ponieważ podania o przywóz towarów z Rumunji załatwiane będą w miarę ich napływu, winny firmy zainteresowane bezzwłocznie wnosić do Izby odnośne podania.

IMPORT POMARAŃCZ Z HISZPANJI.

Izba przemysłowo-handlowa w Krakowie zawiadamia firmy tut. okręgu, trudniące się detajliczną sprzedażą owoców, że w myśl decyzji Ministerstwa Przemysłu i Handlu do importu pomarańcz z Hiszpanji zostały uprawnione również przedsiębiorstwa III. kategorji handlowej.

Firmy zainteresowane zasięgnąć mogą bliższych informacyj w tej sprawie w biurze Izby przemysłowo-handlowej w Krakowie (ul. Długa 1) w godzinach przedpołudniowych.

IMPORT TOWARÓW LUKSUSOWYCH.

Izba przemysłowo-handlowa w Krakowie zawiadamia firmy zainteresowane, iż podania o przywóz towarów reglementowanych, t. zw. luksusowych (m. i. wino, kosmetyki) należy obecnie wnosić za pośrednictwem Izby przemysłowo-handlowej, która winna je zaopinjować, a nie — jak dotychczas — bezpośrednio.

Z ruchu wydawniczego.

„Księgi handlowe według kodeksu handlowego, ordynacji podatkowej i przepisów karnych".

Ustawodawstwo skarbowe dąży do rozszerzenia obowiązku prowadzenia ksiąg handlowych na najszersze warstwy płatników podatkowych, leży bowiem w interesie władz skarbowych ustabilizowanie dochodów podatkowych i oparcie wymiarów na sprawiedliwych podstawach a co zatem idzie — zmniejszenie narzekań na działalność aparatu skarbowego i równoczesne zmniejszenie ilości odwołań podatkowych.

Ale prowadzenie ksiąg handlowych daje także duże korzyści samym płatnikom podatkowym, albowiem chroni ich przed dowolnością władz skarbowych przez to, że władze te nie mogą ustalać podstaw wymiaru odmiennie, aniżeli wykazują księgi handlowe prowadzone niewadliwie i rzetelnie.

Z tych względów znajomość wszystkich przepisów, dotyczących księgowości kupieckiej jest niezbędne dla każdego kupca, przemysłowca, właściciela nieruchomości, księgowego i t. d. tembardziej, że Ordynacja Podatkowa wprowadziła t. zw. księgi uproszczone, które ułatwiają znacznie prowadzenie księgowości całemu szeregowi płatników podatkowych.

Nakładem Udziałowej Spółki Wydawniczej w Krakowie ul. Szpitalna 3 ukazało się ostatnio w opracowaniu **Dra E. Federgrüna i P. Diamanta,** biegłego sąd. w zakresie ksiąg. wydawnictwo, które przez zebranie całego materjału ustawowego, liczne objaśnienia i zamieszczenie orzecznictwa Najw. Trybunału Administracyjnego, dotyczącego księgowości, wypełnia lukę, istniejącą dotychczas w powyższym kierunku.

Oto tytuły rozdziałów i tematy, omawiane w wymienionej broszurze: Obowiązek prowadzenia księgowości kupieckiej — Jakie księgi handlowe należy prowadzić — Zasady bilansowania — Odpowiedzialność karna kupca i księgowego — Znaczenie ksiąg handlowych dla wymiaru podatków — Moc dowodowa ksiąg handlowych w postępowaniu sądowem — Księgowość uproszczona — Przepisy związkowe.

W tej formie broszura odda niewątpliwie wielkie usługi wszystkim płatnikom podatkowym, księgowym i t. d.

9) Zgłaszanie towarów przez agentów celnych (art. 38 ust. 4 pr. c.).

Agenci celni mogą załatwiać formalności celne bez przedstawienia pisemnego zlecenia strony, dla której towar jest przeznaczony.

10) Wstępne zbadanie towarów przez stronę (art. 40 pr. c. i § 43 p. w.).

Postanowienia art. 40 pr. c. uprawniają strony do wstępnego badania towarów, przed zgłoszeniem tegoż do odprawy.

Przepis ten będzie miał zastosowanie po upoważnieniu przez Ministerstwo Skarbu poszczególnych urzędów celnych.

11) Informacje w sprawie stosowania taryfy celnej (art. 45 pr. c. i § 45 p. w.).

Z chwilą wejcia w życie prawa celnego będą przez Ministerstwo Skarbu udzielone informacje taryfowe obowiązujące urzędy celne w zakresie przewidzianym w § 45 ust. 9—11 p. w.

12) Zgłoszenie towarów do odprawy przywozowej (§§ 36—40, 47—49 p. w.).

a) Deklaracja celna otrzymuje nazwę „zgłoszenie celne".

b) Na zgłoszeniu celnem urząd celny notuje dzień złożenia zgłoszenia celnego, ze względu na postanowienia art. 46 ust. 6 i 8 pr. c.

c) Dotychczas ogólnie żądane dokumenty handlowe nie będą nadal do odprawy wymagane, gdyż § 48 p. w. wprowadza inny system zgłaszania towarów, a mianowicie: strona obowiązana jest wpisać w zgłoszeniu szczegółowe dane, potrzebne do wymiaru cła (§ 48 ust. 3 p. w.) lub też zgłosić towar w sposób ogólny (§ 48 ust. 6 p. w.). W przypadku zgłoszenia towaru w sposób ogólny strona uiszcza od towarów podlegających cłu dodatkową opłatę manipulacyjną (akcydencję). Załącznik V do § 48 ust. p. w. zawiera wykaz danych, które mogą być pominięte przy szczegółowem zgłoszeniu towarów.

d) O stosowaniu stawek celnych i opłat manipulacyjnych rozstrzyga dzień zgłoszenia celnego, jeżeli należności celne uiszczone zostaną w okresie ustalonym w art. 116, t. j. w ciągu 14 dni po dniu ustalenia wyniku rewizji, a w przypadku wniesienia zażalenia — w ciągu 14 dni po dniu zawiadomienia strony o ostatecznem orzeczeniu władzy celnej w administracyjnym toku instancji (§ 207 p. w.). Przy towarach zgłoszonych z urzędu (§ 33 ust. 6 i 7) o stosowaniu stawek celnych rozstrzyga dzień uiszczenia należności celnych. O stosowaniu przepisów celnych niedotyczących wysokości stawek celnych i opłat manipulacyjnych rozstrzyga dzień złożenia zgłoszenia celnego, a przy rewizji towarów z urzędu — dzień rewizji.

e) Towary znajdujące się w jednej sztuce powinny być zgłoszone jednolicie: albo szczegółowo albo ogólnie (§ 48 ust. 7 p. w.).

13) Znakowanie towarów.

Przepisy art. 47 pr. c. i § 53 p. w. będą miały zastosowanie po ogłoszeniu listy towarów podlegających znakowaniu i instrukcji o postępowaniu celnem w związku ze znakowaniem towarów.

14) Zgłoszenie towarów do odprawy wywozowej (art. 48 pr. c. i § 54—57 p. w.).

a) Przy towarach podlegających cłu wywozowemu zgłoszenie celne pisemne powinno być albo szczegółowe, albo ogólne; przy zgłoszeniu ogólnem pobiera się akcydencję.

b) Deklaracja wywozowa na towary wolne od cła (wzór Nr. 10) wymagana jest obecnie w dwóch egzemplarzach (§ 55 ust. 3 p. w.). Jeżeli deklaracji wywozowej nie dołączył nadawca, to w zastępstwie nadawcy deklarację taką może sporządzić osoba uprawniona do zgłoszenia towaru do odprawy wywozowej.

15) Odprawa warunkowa.

a) Szczegółowe przepisy dla odprawy warunkowej towarów zawierają art. 49—57 pr. c. i §§ 58—99 p. w., przyczem §§ 73—82, 84, 85, 87, 96 i 97 p. w. ustalają kompetencje Dyrekcji Ceł i urzędów celnych co do udzielania pozwoleń na odprawę warunkową.

b) Paragraf 71 p. w. zawiera postanowienie, że jeżeli do wykonania odprawy warunkowej potrzebne jest pozwolenie, a strona pozwolenia takiego nie przedstawiła, urząd celny może na wniosek strony zabezpieczyć tożsamość takiego towaru celem ewent. dodatkowego zastosowania odprawy warunkowej do danego towaru.

16) Odprawa przekazowa.

a) Przewidziane w § 100 ust. 1 c p. w. przekazywanie towarów we wzajemnym obrocie między urzędami celnemi przy kolejach żelaznych, a urzędami celnemi na lotniskach celnych, będzie miało zastosowanie po ogłoszeniu odpowiedniej instrukcji o przekazywaniu towarów.

b) Art. 60 pr. c. i § 105—109 p. w. określają zasady przekazywania towarów za listem konwojowym. List konwojowy ma zastosowanie wówczas, gdy przekazanie odbywa się na wniosek i odpowiedzialność strony, a przewozu nie dokonywa publiczne przedsiębiorstwo przewozowe.

c) Przepisy o przekazywaniu za listem przejściowym zawarte w art. 61 pr. c. i w §§ 110—113 p. w. mają zastosowanie w tych przypadkach, gdy sprawy tej nie regulują umowy międzynarodowe. Paragraf 110 ust. 1 p. w. upoważnia urzędy celne do udzielania pozwoleń na przekazywanie towarów za listem przejściowym w ruchu podróżnych i w ruchu granicznym.

17) Składy celne.

a) Przepisy dla składów celnych zawierają artykuły 62—71 pr. c. i §§ 114—124 p. w.

b) Zgłoszenie towarów na skład w publicznych składach celnych odbywa się na formularzu nowego wzoru (Nr. 14).

c) Odprawa towarów przeznaczonych do przechowywania w publicznym składzie celnym może się odbywać w pomieszczeniu składu. Towary przyjmowane do publicznego składu celnego podlegają rewizji zewnętrznej, przyczem powinna być sprawdzona waga brutto przesyłki. Urząd celny obowiązany jest sprawdzić pewną część przesyłki celem stwierdzenia, czy jej zawartość zgadza się ze zgłoszeniem. Zarząd publicznego składu celnego obowiązany jest potwierdzić przyjęcie towarów na skład na wszystkich trzech egzemplarzach, poczem drugi egzemplarz (potwierdzenia zgłoszenia towarów na skład celny) wydaje się stronie. Dokument ten stosownie do § 34 ust. 4 p. w. uprawnia do dalszego zgłoszenia towaru według zasad ustalonych w art. 69 pr. c.

d) Osobom uprawnionym do rozporządzenia towarem złożonym w składzie celnym zezwala się na pobieranie próbek towarów na warunkach ustalonych w § 120 p. w.

e) Towary zgłoszone na skład na formularzu wzór Nr. 14, podlegają dalszej odprawie (ostatecznej, warunkowej, wywozowej) na podstawie nowego zgłoszenia na ogólnych zasadach (art. 69 pr. c.).

f) Towary przeznaczone do prywatnych składów celnych powinny być zgłoszone według zasad ustalonych dla odprawy celnej ostatecznej (art. 71 ust. 3 pr. c. i § 123 ust. 4 p. w.), t. j. na formularzu według wzoru Nr. 7. Ostateczna odprawa takich towarów odbywa się na pisemny wniosek właściciela składu stosownie do postanowień art. 71 ust. 5 pr. c. i § 123 ust. 6 p. w.

18) Powrotny przywóz towarów poza obrotem warunkowym.

Zwalnianie od cła zwróconych z zagranicy krajowych towarów może nastąpić na wniosek eksportera. O zwolnieniu od cła przywożonych z zagranicy towarów krajowych, przy których wywozie strona korzystała z pomocy

finansowej Państwa, decyduje Minister Skarbu. O tem, że towar korzystał z pomocy finansowej Państwa, strona powinna zaznaczyć we wniosku o zwolnienie od cła i w zgłoszeniu do odprawy celnej (art. 72 pr. c. i § 127 ust. 3 p. w.). Za pomoc finansową Państwa, o której wspomina art. 72 ust. 3 pr. c. rozumie się: zwroty ceł, udzielenie zaświadczeń kompensacyjnych, zwolnienie od podatku przemysłowego i t. d.

19) Przewóz drogami kołowemi.

Na towary zagraniczne przywożone drogami kołowemi, przewoźnik powinien przedstawić urzędowi celnemu oznajmienie według wzoru Nr. 15. Formularze te sporządzają strony własnym nakładem. Oznajmienia nie wymaga się w przypadkach przewidzianych w § 131 ust. 2 p. w.

20) Przewóz kolejami żelaznemi.

Odpowiedzialność materjalną kolei żelaznej za przewożone przesyłki celne normuje § 104 p. w., w którym ustalony jest zakres odpowiedzialności publicznych przedsiębiorstw przewożących przesyłki celne.

21) Przewóz pocztą.

Art. 79 pr. c. zabrania przywozu w listach przedmiotów podlegających należnościom celnym.

22) Przewóz drogą morską.

e) Sprawy pośredników okrętowych i ich pracowników reguluje art. 98 pr. c. i § 168 p. w. Pośrednicy okrętowi działający w zastępstwie kapitanów ponoszą odpowiedzialność przewidzianą w art. 97 pr. c.

b) Postępowanie z przedmiotami pochodzącemi z awarji reguluje art. 101 pr. c. i § 174 p. w.

23) Przewóz drogami powietrznemi.

Paragraf 199 ust. 6 p. w. przewiduje wydawanie jednorazowych zaświadczeń (przepustek lotniczych) na przylot na zawody lotnicze.

24) Ograniczenia w granicznym pasie celnym.

Licencję na handel okrężny w pasie granicznym wydają właściwe władze w porozumieniu z Dyrekcją Ceł (art. 115 pr. c. i § 206 p. w.).

25) Termin uiszczenia należności celnych.

a) Paragraf 207 p. w. określa, kiedy rozpoczyna się bieg 14-dniowego terminu przewidzianego w art. 116 pr. c. dla uiszczenia należności celnych.

b) Postanowienia § 208 p. w. ustalają, że od towarów zrewidowanych i przekazanych do innego urzędu celnego należności celne powinny być uiszczone w okresie 14 dni, licząc od dnia następnego po dniu przyjęcia przekazanego towaru przez odbiorczy urząd celny. Ustęp 4 wymienionego § 208 normuje postępowanie urzędu celnego odbiorczego w przypadkach ujawnienia nieprawidłowej odprawy przekazanego towaru.

c) Paragraf 210 ust. 2 p. w. zawiera postanowienie uprawniające urząd celny do odroczenia na wniosek strony sprzedaży towarów z przetargu. Odroczenie sprzedaży nie może przekraczać okresu 6 miesięcy od daty, w której należności celne powinny były być uiszczone.

26) Odsetki za zwłokę przy warunkowej odprawie.

Paragraf 209 p. w. ustala zasady i wysokość odsetek za zwłokę w przypadkach, gdy warunkowo odprawione towary nie zostały w ustalonym terminie przywiezione z zagranicy lub wywiezione zagranicę.

27) Sprostowanie wymiaru należności celnych. Odpowiedzialność za niedobory celne.

a) Art. 121 ust. 1 pr. c. dopuszcza zmianę ustalonego wyniku rewizji, poza przypadkami zażaleń, tylko do chwili wydania stronie towaru lub wywiezienia go zagranicę. W związku z tem wszelkie wątpliwości ze strony urzędu, powstające w związku z odprawą celną, powinny być wyjaśnione przed wydaniem towaru lub wywiezieniem go zagranicę. Po wydaniu bowiem towaru lub wywiezieniu go zagranicę może nastąpić tylko sprostowanie wyniku rewizji i wymiaru należności celnych z powodu omyłek przewidzianych w art. 121 ust. 2 pr. c.

b) Paragraf 211 p. w. ustala zasady i wysokość odsetek pobieranych od kwot niedoborów celnych nieuiszczonych przez stronę w ciągu 30 dni po dniu doręczenia jej wezwania płatniczego (art. 121 ust. 3 i 4 p. c.).

c) Jeżeli władza celna w terminie przewidzianym w art. 123 pr. c. zauważy, że należności celne zostały nadmiernie pobrane z powodu omyłek wymienionych w art. 121 ust. 2 pr. c., nadwyżkę zwraca się stronie z urzędu, t. j. chociażby strona nie zgłosiła wniosku o zwrot.

d) Artykuł 121 ust. 6 pr. c. ustala solidarną odpowiedzialność strony i agenta celnego lub agencji publicznych przedsiębiorstw przewozowych za niedobory celne. W związku z powyższem wezwania płatnicze przesyła się jednocześnie wszystkim zobowiązanym.

28) Przedawnienie.

Przy należnościach celnych, odroczonych lub kredytowanych bieg przedawnienia dla roszczeń z tytułu niedoborów celnych rozpoczyna się w dniu następnym po dniu uiszczenia należności celnych (art. 23 ust. 1 pr. c. i § 213 ust. 2 p. w.).

29) Sprzedaż towarów.

a) Sprzedaż towarów regulują art. 125 — 129 pr. c. i §§ 215—224 p. w.

b) Należności celne i inne od towarów wystawianych na publiczny przetarg oblicza się według stawek obowiązujących w dniu sprzedaży (§ 216 ust. 2 p. w.).

c) Jeżeli towary podlegające ograniczeniom przywozowym sprzedaje się pod warunkiem powrotnego wywozu zagranicę, to w tym przypadku do ceny wywoławczej nie wlicza się cła, opłat manipulacyjnych w tem i dodatkowych (akcydencji) oraz opłat według art. 43 ust. 3 pr. c. (§ 217 ust. 1 p. w.).

d) W razie bezskuteczności przetargu Dyrekcje Ceł mogą przekazać instytucjom społecznym, filantropijnym lub na cele państwowe towary, jeżeli należności celne od jednej przesyłki nie przekraczają 750 zł.; wyjątek stanowią towary podlegające opłatom monopolowym lub podatkom pośrednim, co do których decyduje Minister Skarbu (§ 218 ust. 1 b p. w.).

e) Paragraf 219 p. w. wprowadza rękojmię oddzielnie dla uczestników przetargu i oddzielnie dla nabywców towarów.

f) Według postanowień § 220 p. w. o mającym się odbyć przetargu urząd celny podaje do wiadomości przez jednorazowe ogłoszenie w dwóch miejscowych gazetach. O przetargu Urząd Celny zawiadamia tę osobę (firmę), która zgłosiła towar do odprawy a przy zgłoszeniu z urzędu — zarząd magazynu lub składu celnego.

30) Zażalenia.

a) Paragraf 225 ust. 2 i 6 p. w. ustala rozpoczęcie biegu 30-dniowego terminu, przewidzianego w art. 130 ust. 3 pr. c.

b) Paragraf 225 ust. 5 p. w. przewiduje prawo strony do żądania spisania protokułu w przypadkach, gdy postanowienie lub zarządzenie wydane zostało ustnie.

c) Paragraf 231 p. w. określa kompetencje przy rozstrzyganiu zażaleń.

31) Przywrócenie uchybionego okresu lub terminu.

Artykuł 132 pr. c. i § 233 p. w. przewidują możliwość przywrócenia uchybionego okresu lub terminu i określają, która władza rozstrzyga wnioski o przywrócenie uchybionego okresu lub terminu.

32) Ustalanie wagi towarów i tabela towarowa.

Postanowienia o sposobie ustalania wagi towarów i o tabeli towarowej, objęte rozporządzeniem o postępowaniu celnem, zawarte są obecnie w przepisach wykonawczych do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej.

Wydawca Za Krak. Stow. Kupców: Samuel Schechter. Redaktor odpow. Samuel Kurzman
Drukarnia Józefa Fischera, Kraków, Grodzka 62. Telefon 104-12.